

KRASSE(N) DAME

Onlangs is mijn nieuwe verzekeringspolis op de deurmat gevallen. Niet veel nieuws onder de zon. Het aantal schadevrije jaren is keurig met één opgehoogd en de premie is, hoe verrassend, uiteraard gestegen. Raar woord eigenlijk, "schadevrij". Ik heb in de drieëntwintig genoemde jaren inderdaad geen schades geclaimd. Maar schadevrij? Er is zo nu en dan best wel eens sprake geweest van een klein ongelukje. Mijn eerste ongevalletje dateert uit 1991. Ik ben op jonge leeftijd zo trots als een aap met zeven jeeetwollen op mijn gloednieuwe felrode Swiftje. En ben dan ook redelijk gefrustreerd als ik al na twee maanden per ongeluk sneller optrek dan de oude afgetrapte Volkswagen Golf die voor mij staat. Een Chinese dame stapt uit en begint overstuur in haar moedertaal een fel betoog af te steken. Er zit een krasje op haar reeds afgetakelde bumper en terloops wijst ze op een roestige deuk onder het achterlicht. Er is geen twijfel mogelijk dat die er al lange tijd zit, en ondanks mijn naïeve goedheid van toen trap ik er gelukkig niet in. Ik krijg een week later een offerte van de plaatselijke VW dealer onder mijn neus gedrukt als ze heftig gebarend bij mijn ouderlijk huis aan de deur staat. Of ik maar even vierhonderd gulden wil betalen voor de verbogen bumper. Er zit niet anders op dan akkoord te gaan. Zelf heb ik niet veel meer dan een deuk in mijn eigen ego.

We maken een sprong naar 2014, een zondag in juni. Nederland speelt de achtste finale WK voetbal tegen Mexico. Ik word door mijn beste vriendin uitgenodigd om daar de wedstrijd te volgen met Mexicaanse lekkernijen. Zowel de wedstrijd als het koken van de maaltijden verloopt niet geheel naar wens. De avocado is niet rijp en de nacho's zijn pleite. Manlief en zoonlief beweren met een kringeltje boven hun hoofd dat ze daar niks van weten. Dus moeders mag naar de supermarkt, om vervolgens na een half uur volledig overstuur de kamer te betreden. "Nou des ok wa... de supermarkt was dicht en nou bennik ok nog tegen ons MXima aangereje, nondeju!" Ze kijkt me sip aan, in de veronderstelling dat ik furieus zal reageren, maar haar man weet hoe hij dat subtiel en liefdevol moet aanpakken. "Hedde gij dus gin bier en gin wijn???" Het levert hem een vernietigende blik op. En mij een steenslagvrije voorbumper.

Die pret van dat ene schadevrije stukje "plaatwerk" is helaas van korte duur. Als ik een paar maanden later met mijn broer een stukje door het Brabantse land tuf, tik ik per ongeluk de trekhaak aan van een oude Mercedes 190, die nogal abrupt remt bij een rotonde voor een colonne scholieren. Er stapt

een dame uit die naar haar hart grijpt en roept "Ooooooh ik ben zoooo geschrokken! Dit is de eerste keer dat ik een ongeluk krijg! Ik heb mijn hart in mijn keel zitten!" Het vreselijke ongeluk heeft geleid tot een knikje in het plastic afdekkapje van de kogel. En daarom wil ze de hele auto laten nakijken. Het is mijn broer die haar kan overtuigen dat hij als (ex)automonteur wel kan beoordelen dat zoiets totale onzin is.

Maar het is pas een paar weken geleden dat ik zelf mijn hart in mijn keel had zitten. Ik rij over het dorpsplein als er vanachter een bestelbusje plotseling een meisje op haar fiets met een bloedgang de weg oversteekt. Ik trap bijna mijn rempedaal door de bodemplaat en kom piepend tot stilstand. Maar helaas niet snel genoeg. Ik tik nog net haar achterwiel aan en ik zie het meisje met fiets en al achter de neus van de auto verdwijnen. In een roes hoor ik een vrouw hysterisch beginnen te gillen. Maar het enige wat mij op dat moment interesseert is het meisje, dat inmiddels allang weer recht overeind staat. Snel ontferm ik me over haar en vraag of alles goed is. Haar reactie is nogal gelaten. "Jemig ik ga niet dood ofzo hoor!" zegt ze terwijl ze een klein geschaafd velletje van haar enkel plukt. Nee, ze wil niet naar huis gebracht worden. En ja, ze belooft het papiertje met mijn gegevens aan haar ouders te geven omdat haar achterwiel krom is. Vooralsnog moet dat telefoontje nog komen.

Bij de laatste wasbeurt constateer ik dat er geen enkel deel van de auto vrij is van schrammen of plekjes. Ik vraag me af of dat zo erg is. Van iemand met een doorleefd gezicht wordt altijd gezegd "Wat is die mooi oud geworden, je ziet tenminste dat ie geleefd heeft". Waarom zou dat dan voor een auto niet gelden? Een autoleven en een mensenleven hebben veel gemeen. Je kunt niet ouder worden zonder dat het leven littekens achterlaat en cosmetische ingrepen zijn prijzig. Dus we houden het maar op charme.

Rody

